Napsal uživatel Petr Buchníček
Úterý, 19 Říjen 2010 09:22 - Aktualizováno Sobota, 06 Listopad 2010 23:52

Úvodní kolo nového ročníku 2. ligy D pro A-tým Třebíče rozhodně nezačalo ideálně. Nejprve se z nominace odhlásili 2 hráči, se kterými se počítalo „na všechno“. Po příjezdu do Litomyšle musela brněnská část týmu absolvovat hektické pátrání po hrací místnosti – její lokalizace v oficiálních soutěžních dokumentech je bohužel velmi dalece vzdálena tomu, co by se dalo nazvat adresou. A před vlastním startem zápasu se zástupce kapitána ještě stihl dozvědět, že z Třebíče oproti plánům nedorazily žádné dokumenty ani finance. No, aspoň že dorazilo dost hráčů.

Zápas se zpočátku určitě nevyvíjel tak jednoznačně, jak by mohlo napovídat jeho konečné skóre. Naše nová posila, třebíčská rodačka a v současné době reprezentační jednička Eva Kulovaná na 1. šachovnici u mě převedla poněkud pasivně rozehraný Caro-Kann do docela aktivní verze francouzské obrany, stálo ji to ale docela dost času. Petr Buchníček na druhé a Jaro Bednář na 5. šachovnici vyšli ze zahájení s převahou v pozici i na hodinách, zato na 3. šachovnici Milan Smištík na pasivní výstavbu svého soupeře nejspíš nezareagoval nejlépe a postupně se dostával pod tlak. Pepa Kratochvíl na 4. šachovnici sice získal ze zahájení prostorovou převahu a snad i náskok ve vývinu, avšak jeho soupeř, který ještě v minulé sezóně hájil 1. desku domácích, zjevně nechtěl dát svou kůži lacino a začal si na královském křídle vytvářet nebezpečně vypadající útočné hrozby proti bílému králi. Na 6. šachovnici jsem se do probíhajícího pozičního boje raději ani nesnažil příliš zahloubávat, povrchním pohledem diváka se mi ale zdálo, že se obě strany předhánějí v hledání druhořadých tahů a pochybných manévrů. No a na posledních dvou šachovnicích probíhal boj v mezích rovnováhy a i přes značnou elovou převahu hostí by jen veliký optimista očekával více než 1:1. Jako kapitán jsem však litoval, že nemáme hráče na 7. a 8. šachovnici postaveny v opačném pořadí, protože zjednodušená pozice Jendovi Tesařovi „vyhovovala“ zhruba stejně, jako ostrý boj Vláďovi Uhrovi.

Ve třetí hodině hry se začaly projevovat zkušenosti a zejména na předních stolech jsme začali získávat převahu. Evě se podařilo zadržet bílého krále v centru, rychle otevřela pozici, zapojila do útoku všechny své figury a brzy bylo zřejmé, že to bílý nemůže dlouho přežít. Můj soupeř na 2. šachovnici se pokusil ulevit si od tlaku výměnami, avšak chyboval v propočtu, a tak brzy po výměnách došlo i na materiální ztrátu. Ani pak ale nehrál nejlépe a tak se boj na prvních dvou šachovnicích záhy změnil spíše v soutěž, jestli dá dříve mat Eva, nebo já. Sportovně přiznávám, že Eva byla o chlup rychlejší. Na 8. šachovnici se Vladimír pro něj netradičně pustil do přímého ataku soupeřova krále, než se ale propracoval k obětem, stihl dost materiálu i poměnit a tak mu, nemaje potenciál na pokračování v útoku, nakonec nezbylo, než vzít za vděk s věčným šachem a, uspokojiv svou duši, vydat se do místní nálevny uspokojit i tělo. Jendova pozice se mi sice v této fázi zdála o něco horší, nicméně Vláďova remíza za stavu 2:0 byl příjemný vstup do časových tísní, obzvlášť když se i Milanovi podařilo vymotat ze svízelné pozice a získat iniciativu.

V této chvíli se opět ukázalo to, o čem se již drahnou dobu marně snažím přesvědčit naše nejvyšší svazové funkcionáře, a sice že není šťastnou myšlenkou, když je hrajícím rozhodčím zápasu domácí kapitán. Naštěstí se mi domácí borce (s rozhodčím v čele…) rychle podařilo přesvědčit, že hlučné sklízení šachovnic z již ukončeného vedlejšího zápasu místní rezervy není do probíhajících časových tísní nejlepší kulisou. No a když se Pepovi v ostré taktické přestřelce podařilo ve vlastní partii uplést matovou síť a vzápětí ještě i přesvědčit rozhodčího, že na vedlejší šachovnici špatně natáhl hodiny, bylo zřejmé, že zápas probíhá v naší režii. Milan se sice v časovce opět trochu zamotal a svou pracně vydobytou iniciativu díky chybě v propočtu transformoval namísto do zřetelné výhody pouze do koncovky s dvěma pěšci méně, nicméně přítomnost nestejných střelců znamenala, že ani v této partii ještě nemusíme ztrácet veškeré naděje. Jenda dokázal mírně horší pozici převést do asi celkem vyrovnané věžovky, Oldovi se povedlo rozmotat své pochybně stojící figury a upevnit (nebo znovu získat?) převahu a i Jaro již tahal výrazně lepší koncovku s pěšcem více, kde šlo ve skutečnosti už jen o to, zda se mu podaří prolomit soupeřovu obranu či nikoliv. Po časovkách a remíze na 7. šachovnici tedy 4:1 a dvě ze zbývajících tří partií výrazně lepší.

Definitivně nás uklidnil Milan, kterému se podařilo svou podezřelou koncovku ubránit. Pak jsme již mohli v klidu sledovat koncert našich mistrů na 5. a 6. šachovnici, kteří úspěšně dovršili dílo a dvěma výhrami upravili konečný stav zápasu na skóre, které je pro sympaticky bojující mladý tým Litomyšle až příliš nemilosrdné. Nakročili jsme tedy dobře a nezbývá než si přát, abychom z této cesty nesešli po celou právě zahájenou sezónu…